

רַחֵל, מָה אַתְּ מֹבֶבֶה אִמֵּר לָהּ הַקַּבָּה, רַחֵל מְדוּעַ אַתְּ בּוֹכָה. אָמְרָה
 קַמִּיָּה אִמְרָה רַחֵל לִפְנֵי, וְלֹא אֶבְכֶּה הָאֵם לֹא אֲבַכָּה, בְּנֵי אֵן אֲנֹן
 בְּנֵי הַיֶּכֶן הֵם, וְמָה חָטְאֵן לְגַבְדֵּךְ וּמָה חָטְאוּ לִפְנֵיךְ שִׁגְרַשְׁתְּ אֹתָם וְכוּ'. אָמֵר
 לָהּ עֲאֵלוּ צְרָתִי לְקַמִּי, וְאֲעִילוּ לָהּ בְּבֵיתִי אִמֵּר לָהּ הַקַּבָּה,
 הַכְּנִיסוּ צְרָתִי כְּלוּמֵר עֲבוּדָה זָרָה לִפְנֵי, וְהַכְּנִיסוּ אֹתָהּ בְּבֵיתִי וְגִרְמוּ פֶגֶם גְּדוֹל בְּשִׁכְנָה.
 מִיָּד אָמְרָה רַחֵל, וְכִי לֹא עֲבָדִית אֲנִי יְתִיר, דְּאֲעִילָנָא
 צְרָתִי בְּבֵיתִי וְכִי לֹא עֲשִׂיתִי אֲנִי יוֹתֵר, שֶׁהַכְּנַסְתִּי צְרָתִי שֶׁהִיא לֹאֵה בְּבֵיתִי, וְגִרְמַתִּי
 תִּיקוֹן גְּדוֹל בְּעוֹלְמוֹת הָעֲלִיוֹנִים.

דִּתְנֵן, בְּשִׁעְתָּא דְּכִתִּיב שְׁשִׁנֵּנוּ בְּשַׁעָה שְׁכָתוּב, (בְּרֵאשִׁית כֵּט יב) וַיִּגְד
 יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי אַחִי אֲבִיָּהּ הוּא, אָמֵר הַזְּדוֹוְגִי
 לְגַבְאִי אִמֵּר יַעֲקֹב לְרַחֵל הָאֵם תְּנִשְׂאִי אֵלַי, אָמְרָה לִיָּהּ אֵין, אָבֵל
 אַחְתָּא אֵית לִי קְשִׁישָׁא מִיָּנְאִי אִמְרָה לוּ כֵן בּוּדְאִי אֲנִי רוּצָה, אֲבֵל
 אַחוֹת יֵשׁ לִי גְדוֹלָה מִמְּנִי, וְכִסְתָּפִינָא מֵאֲבָא, דְּרַמָּאָה אֵיהּ
 וּמִפְחַדָּת אֲנִי מֵאֲבִי לְבָן, שְׂרַמְאִי גְדוֹל הוּא וַיַּחֲלִיף אַחוֹתִי בְּמִקוּמִי. מִיָּד וַיִּגְד
 יַעֲקֹב לְרַחֵל אַל תִּפְחָדִי, כִּי אַחִי אֲבִיָּהּ הוּא, בְּרַמָּאוֹתָא
 בְּרַמָּאוֹת, כְּלוּמֵר אֲנִי יוֹדַע ג'כ לְרַמּוֹת אֹתוֹ.

מִיָּד יְהֵב לָהּ סִימְנִין מִיָּד נָתַן יַעֲקֹב לְרַחֵל אֶת הַסִּימְנִים שֶׁתַּעֲשֶׂה אֹתָם מִיָּד
 בַּחֲתוּנָה. כִּיּוֹן דְּעֲאֵלָת לֵאָה בְּהַהוּא לִילִיא כִּיּוֹן שְׁנַכְנַסָּה
 לֹאֵה בְּאוֹתוֹ לֵילָה לְחוּפָה, אָמְרָה רַחֵל, הַשְׂתָּא מִתְּכַסְּפָא אַחְתִּי

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

אמרה רחל עכשיו תתבייש אחותי, שיעקב יכיר ע"י הסימנים שזאת לאה, **אֲזַלְתְּ וּמָסַרְהָ לָהּ סִימָנִין** הלכה רחל ומסרה לאחותה לאה את הסימנים.

וְעַל דָּא אָמְרָה לְנָבִי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא ועל זה אמרה רחל לפני הקב"ה, **וְאֵנָּא לָא עֲבָדִית יְתִיר, דְּאֵעִילְנָא עֲרַתִּי בְּבֵיתִי** ואני לא עשיתי יותר שהכנסתי צרתי בביתי. **וְאַתָּה דְּכָתִיב בְּךָ וְאַתָּה הַקֶּב"ה** שכתוב בך (שמות לד ו), **רְחוּם וְחַנוּן אֲרָךְ אַפִּים** כל הי"ג מידות, **הָוּה לָךְ לְאֵעֲבָרָא עַל חוּבֵיהוֹן** היה לך להעביר על עוונותיהם ולא להגלותם.

וּבְכָל מַה דְּאָמַר לָהּ, לָא קַבִּילַת תְּנַחוּמִין ובכל מה שאמר לה הקב"ה לא קבלה תנחומים. **הֲדָא הוּא דְּכָתִיב** זה הוא שכתוב, **(יְרַמִּיה לֹא יָד) קוּל בְּרָמָה נִשְׁמָע** נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה **כִּי אֵינְנוּ. לָא פְּעֵאת לְקַבְּלָא תְּנַחוּמִין** לא רצתה לקבל תנחומים. **מַאי טַעְמָא** ומה הוא הטעם, **בְּגִין הִיּוֹת כִּי אֵינְנוּ, כִּי אֵינְנוּ קְדָמָיִן לְאַשְׁרָאָה בִּינֵייהוּ, וְהָא אִסְתַּלַּק לְעֵילָא** כי איננו כימים הראשונים, להיות שורה בין עם ישראל, והרי נסתלק למעלה.

וּבְגִין דְּכִי אֵינְנוּ בְּנוּ בְּנֵהָא, לָא קַבִּילַת תְּנַחוּמִין ומפני שהרי הקב"ה איננו שורה בתוך בניה לא קבלה תנחומים, **עַד דְּאֹמֵי לָהּ** עד שנשבע לה הקב"ה שיגאל את הבנים שלה. **דְּכָתִיב** שכתוב, (שם פסוק טו) **כִּי אָמַר יְהוָה מְנַעֵי קוּלְךָ מִבְּכִי וְעֵינַיִךָ מִדְּמָעָה.**

ועתה אומר הוזה"ק: **כָּמֹה דַּעְבַּדַּת רַחֵל, אֹף הָכִי שְׂכִינְתָא**

לְעֵילָא כמו שעשתה רחל למטה, גם כך עשתה השכינה

למעלה. **בְּדַמְתַּרְגִּים, קָל בְּרוּם שְׂמִיָּא אֲשַׁתְּמַע, שְׂכִינְתָא**

מְבַבָּה עַל בְּנָהָא כמו שאומר בתרגום, קול ברום השמים נשמע השכינה בוכה

על בניה. **בְּהֵיא שַׁעְתָּא דְּאִיהִי הֵוַת מְבַבָּה** באותה שעה,

שהשכינה היתה בוכה, **אַתְעָרוּ לְגַבָּה שְׁתִּין רַבּוּא מְשָׁרְיִין**

עֲלָאִין נתעוררו אליה ששים רבוא מחנות עליונים שהם מלאכי השלום, כנגד ששים

רבוא נשמות בני, **וּכְלָהוּ אַתְעָרוּ בְּכִיָּה לְגַבָּה** וכולם נתעוררו בבכיה

אליה.

בְּהֵיא שַׁעְתָּא, אֲשַׁתְּמַע קָלָא לְרַקִּיעַ עֲרָבוֹת באותה שעה

נשמע הקול של הבכיות ועלה לרקיע הנקרא ערבות, **וְאַדְדַּעְזוּ**

מֵאַתָּן אֶלְפָּה עֲלִמִין, דִּהְוּ גְנִיזִי מִן יוֹמָא דְּאַתְבְּרִי עֲלִמָּא

ונזדעזעו מאתים אלף עולמות שהיו גנוזים ומכוסים מבחי' הת"ת, מן היום שנברא העולם

ועד המשיח, **עַד דְּאַשְׁתְּמַע הֵוַוּא קָלָא לְרוּם שְׂמִיָּא.** עד שנשמע

אותו הקול לרום השמים שהוא בחי' חב"ד. **וּמֵאַן אִיהוּ,** ומי הוא, ומפרש זהו

(יחזקאל א כב) **דָּא רַקִּיעַ הַרְקִיעַ** שהוא **כְּעִין הַקְּרַח הַנּוֹרָא** בסוד

הלובן העליון בחי' כתר, **דְּאִיהוּ** שהוא **עַל גְּבִי הַחַיּוֹת** והחיות הם בחי'

חגת"ם.

עַד דְּאַתְנַלִּית אִמָּא לְבַרְתָּא עד שנתגלתה האם העליונה לבתה שהיא
השכינה בחי' המלכות, וְאִמְרָה לָהּ, מְנַעֵי קוּלְךָ מִבְּכִי וְכו' שהגלות
תהיה להם לתועלת, ויזכו לגאולה שלמה. כְּדִין אֶתְפַּרְשֵׁת מִתְּמֹן,
וְאִזְלַת הִיא וְכָל אוֹכְלוֹסְהָא בְּגִלוּתָא ואז השכינה נפרדה משם,
והלכה היא וכל האוכלוסין שלה שהם נערוותיה והמלאכים דנוק', בגלות.
וְאַצְטְרִיכוּ לְאַתְבְּדָרָא לְכַפָּה סְטְרִין, לְמַהוּי גִלוּתָא
לְכַלָּא והוצרכו כל הפמליה להתפזר לכמה מקומות וצדדים, כדי שתהיה הגלות בכל
אומות העולם, וְהִיא השכינה יִשְׁבָּה בְּדָד.

ח"ב בשלח נ"ח ע"א

ר' חֵיִיא אָמַר פִּירַשׁ אֶת הַפְּסוּק (שמות טו ו), יְמִינְךָ יְהוָה נְאֻדְרִי
בְּכַח, דָּא אִוְרִייתָא זו התורה. וְעַל דָּא ועל זה נאמר, יְמִינְךָ
יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב. דְּלִית מְלָה בְּעֵלְמָא דִּיתְבַּר חִילִיהוּן
דְּעַמִּין שאין לך דבר בעולם שישבור את כוחם של העמים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים
וּמִזְלוֹת, בַּר בְּשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל מִתְעַסְקִין בְּאִוְרִייתָא
מלבד מאותה שעה שישראל מתעסקים בתורה. דְּכָל זְמַן דִּישְׂרָאֵל
מִתְעַסְקִין בְּאִוְרִייתָא, יְמִינָא אֶתְתַּקַּף, וְאַתְבַּר חִילָא
וְתוֹקְפָא דְּעוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת שכל זמן שישראל
מתעסקים בתורה, צד הימין מתגבר, ושובר את כוחם וחוזקם של עמים עכו"ם. וְבִגְיִי